

Мотиви към присъда по НОХД № 565/2023 г. на СГС – НО, 9-ти състав

Софийската градска прокуратура (СГП) е внесла обвинителен акт по досъдебно производство № 11114/2022 год. по описа на СДВР, пр. пр. № 9186/2022г. по описа на СГП срещу М. К. К. за това, че на 22.04.2022г., около 00,33 часа в гр. София, на ул. „*****“, в района на № 4А - бензиностанция „К.“, при управляване на моторно превозно средство - влакча марка „Ман“ с рег. № ***** с полуремарке марка „Шмитц-СЦБ СЗБ“ с рег. № ***** , с посока на движение от бул. „Шипченски проход“ към бул. „Цветан Лазаров“, е нарушил правилата за движение по пътищата, визирани в ЗДвП, а именно: - чл. 20, ал. 2 от ЗДвП: *„Водачите на пътни превозни средства са длъжни при избиране скоростта на движението да се съобразяват с атмосферните условия, с релефа на местността, със състоянието на пътя и на превозното средство, с превозвания товар, с характера и интензивността на движението, с конкретните условия на видимост, за да бъдат в състояние да спрат пред всяко предвидимо препятствие. Водачите са длъжни да намалят скоростта и в случай на необходимост да спрат, когато възникне опасност за движението.“*, като престоивайки се от дясната пътна лента в лява пътна лента на платното за движение реализирал пътнотранспортно произшествие - прегазил лежащия в лява пътна лента на платното пешеходец - Я.С.Г., ЕГН ***** и по непредпазливост причинил смъртта му, настъпила вследствие на тежка съчетана травма, **престъпление по чл. 343, ал. 1, б. „в“, вр. чл. 342, ал. 1, пр. 3 от НК.**

В проведеното по делото на открито разпоредително съдебно заседание по реда на чл. 371, т. 2 от НПК, подсъдимият, защитаван от упълномощения си защитник, признава изцяло фактите, изложени в обстоятелствената част на обвинителния акт и изразява съгласие да не се събират доказателства за тях.

Предвид самопризнанието на подсъдимия на фактите в обстоятелствената част на обвинителния акт, депозирано по реда на чл. 371, т. 2 от НПК, подкрепено от доказателствения материал по делото, съдът с определение, постановено по реда на чл. 372, ал. 4 от НПК, обяви, че ще ползва направеното самопризнание, без да събира доказателства за същите факти.

В хода на съдебното производство, наследниците на починалия – майката и сестрата на Я.С.Г. – Х. Г. Р. и Д. М. Д. са се възползвали от правото си да не се конституират като частни обвинители и/или граждански ищци, за което са депозирали заявление до съда.

В съдебно заседание **прокурорът** поддържа обвинението, така както е формулирано с обвинителния акт и отправя искане за постановяване на осъдителна присъда, тъй като направеното от подсъдимия самопризнание по реда на чл. 371, т. 2 от НПК се подкрепя изцяло от събраните в хода на досъдебното производство доказателства, а именно свидетелските показания, СМЕ, авто-техническата експертиза и видеотехническата такава, ДНК експертиза и справки от различен характер. Счита, че събраната в хода на досъдебното производство доказателства са достатъчни за осъждането на подс. К.. Относно размера на наказанието намира, че същото следва да бъде определено в минимален размер, а именно 2 години „лишаване от свобода“, предвид това, че подсъдимият е с добри характеристични данни, неосъждан, без нарушения на правилата за движение по пътищата и предвид факта, че ПТП-то е настъпило вследствие на съпричиняване от страна на жертвата и предвид това, че съдебното следствие е протекло по реда на диферинцираната процедура на Глава XXVII НПК. Предлага така определеното в минимален размер наказание лишаване от свобода на основание чл. 58а от НК да бъде намалено с 1/3 и това наказание да бъде отложено с изпитателен срок от 3 г. Относно лишаването от право да управлява МПС, приема, че същото следва да бъде равно по размер на наказанието „лишаване от свобода“. Счита, че разносните от досъдебното производство следва да бъдат възложени в тежест на подсъдимия.

Защитникът на подс. К. - адв. К. Н., намира, че повдигнатото срещу подсъдимия

обвинение изцяло се подкрепя от събраните на досъдебното производство доказателства. Сочи, че подсъдимият признава извършеното от него нарушение на правилата за движението по пътищата и изразява съжаление за настъпилите последици и смъртта на жертвата. Приема за безспорно, че от правна страна деянието е извършено по непредпазливост. По отношение на наказанието, приема, че са налице смекчаващи отговорността обстоятелства като отчита механизма на причиняване на настъпилото ПТП - след завършване на маневра с управляваното от подсъдимия МПС дълго 18 м., което е наложило водачът да наблюдава пътя и назад, обстоятелството, че настъпилото ПТП е в резултат от съпричиняване на резултата от страна на жертвата, който е бил пиян, неподвижен на пътя, облечен с тъмни дрехи, като времето на инцидента се е развил в тъмната част на денонощието и е било трудно да бъде забелязан от нужната дистанция. На следващо място изтъква много добрите характеристични данни на подсъдимия, който е дългогодишен шофьор без нарушения на правилата на ЗДвП, работи в голямо транспортно дружество и се ползва с уважението на колегите си. Отправя искане при определяне на наказанието да бъде съобразен и фактът, че той е единственият човек, който допринася за издръжката на семейството. По изложените съображения отправя искане за постановите присъда, с която да бъде признат за виновен и да му определено наказание „лишаване от свобода“, изтъпяването на което да бъде отложено на основание чл. 66 НК. По отношение на другото предвидено в закона наказание, а именно „лишаване от право да управлява МПС“, моли да бъде определено в минимален размер, предвид факта, че подсъдимият работи като шофьор и няма да може да изкарва прехраната си.

Подсъдимият преди даване ход на съдебното следствие и в хода на самото съдебно следствие, при условията на гл. XXVII, чл. 371, т. 2 от НПК, признава изцяло фактите, изложени в обстоятелствената част на обвинителния акт и депозира съгласие да не се събират доказателства относно тези факти.

В правото си на лична защита и на последна дума, подс. К. заявява, че поддържа казаното от защитника му. Изразява съжалението си за настъпилия инцидент, добавя, че е дългогодишен шофьор, управлява товарен автомобил, проявил е старание при извършената маневра да се увери, че няма да създаде предпоставки за ПТП, като гледал в страничните огледалата. Моли за снизхождение и възможност да изхранва семейството и децата си.

Съобразявайки разпоредбата на чл. 373, ал. 3 от НПК, съгласно която в случаите по чл. 372, ал. 4 от НПК съдът в мотивите на присъдата приема за установени обстоятелствата, изложени в обвинителния акт, като се позовава на направеното самопризнание на фактите, както и на доказателствата, събрани в досъдебното производство, които го подкрепят, настоящият състав, на основание чл. 14 и чл. 18 от НПК, приема за установени следните обстоятелства, изложени в обстоятелствената част на обвинителния акт от

Фактическа страна:

Подсъдимият М. К. К. е роден на ***** в гр. Пещера, с постоянен адрес в гр. Пещера, ул. ****, българин, български гражданин, с полувисше образование, женен, работи като шофьор в „Е.*****“ ЕООД, неосъждан, ЕГН *****. Същият е с много добри характеристични данни и без такива за нарушаване на правилата на ЗДвП през последните повече от 20 г.

Към 22.04.2022г. подсъдимият М. К. имал издадено Свидетелство за управление на моторно превозно средство № ****, категории С, В, DE, М, СЕ, D, ТКТ, АМ и ВЕ, валидно до 28.04.2025г.

На 22.04.2022г., около 00:30 часа, в гр.София по бул. „*****“ подсъдимият М. К. управлявал моторно превозно средство - влекач марка „Ман“ с рег. № ***** с полуремарке марка „Шмитц-СЦБ СЗБ“ с рег. № *****, собственост на фирма „Е.*****“ ЕООД, в която работел като шофьор и в този ден изпълнявал курс от гр. Враца до гр. София.

Посоката му на движение била от бул. „Шипченски проход“ към бул. „Цветан Лазаров“. Времето било през тъмната част на денонощието, но видимостта била добра, тъй като имало изградено и работещо улично ел. осветление. В този район пътното платно, по което управлявал автомобила, било покрито с асфалтова настилка, която била мокра, без дупки, наклони и неравности. Участъкът от пътя бил прав, движението се осъществявало еднопосочно и не било натоварено. Пътното платно на бул. „*****“, в района на произшествието се състояло от две пътни ленти, предназначени за движение на ППС в една посока, разделени една от друга от трамвайно трасе, което било с ширина 6,60 метра. Пътното платно, по което се движел подсъдимият, се състояло от три пътни ленти, разделени помежду си с пътна маркировка „М 3“ от ППЗДВП /на пътните превозни средства е разрешено да я пресичат - чл. 63, ал. 1, т. 3 ППЗДВП/. Дясната лента била с ширина 2 метра, а средната и лявата били с ширина по 3,40 метра всяка. От дясната страна на платното за движение имало тротоарна площ с ширина 2,50 метра, а от лявата страна след трамвайната линия било разположено платното за движение в обратна посока и същото било с обща ширина 10 метра. В района на местопроизшествието нямало поставени пътни знаци.

Подсъдимият К. управлявал товарения автомобил в дясна пътна лента за движение на платното с включени къси светлини на фаровете и със скорост от порядъка на 41 км/ч., като в 00:33 часа обвиняемият се намирал в района на № 4А - бензиностанция „К.“, намираща се от дясната страна на платното за движение.

По това време - към 00:33 часа на 22.04.2022г., пешеходецът Я.С.Г. на 38 години, също се намирал бул. „Цветан Лазаров“ в района на № 4А. Бил облечен с тъмни панталони и сиво-син суитшърт. Г., който бил употребил значително количество алкохол, навлязъл на платното за движение, което не било обозначено за пресичане на пешеходци, в посока от дясно на ляво на автомобила. В този момент товарният автомобил, управляван от обвиняемия, бил на разстояние 673 метра от пешеходеца. След като пешеходецът Г. достигнал до около 1 метър от левия край на платното, се върнал малко назад и паднал на платното за движение в лявата пътна лента - на 6-7 метра от десния край на платното за движение и на 24-25 метра след левия край на бензиностанция „К.“. В този момент, подсъдимият престройвайки се от дясната в лявата пътна лента, продължил движението си със скорост 41 км/ч, като не възприел намиращия се на платното за движение пешеходец. При достигане на мястото, на което лежал пешеходеца, предвид правия участък от пътя, както и осветеността от късите светлини на фаровете, имал възможност за възприемането му и за реагиране на появилия се като опасност на платното за движение пешеходец, но не го видял, поради което не реагирал при така възникналата опасност за движението - не намалил скоростта и не спрял, което било необходимо да стори. В следствие на това негово поведение, преминал с дясната гума през тялото на мъжа, от което била реализирана тежка съчетана травма, като продължил движението си. Тъй като усетил, че преминал през неравност, за момент спрял на кръстовището след бензиностанцията. Погледнал в огледалото за обратно виждане, видял че има нещо неподвижно на пътя, но не го възприел като човек, а като багаж, поради което продължил към борса „Слатина“, която се намирала на около 500 метра, където останал да чака за разтоварване на превозвания от него товар.

За лежащото безжизнено човешко тяло на платното, в 00:34 часа, бил подаден сигнал на тел.112. На място бил изпратен дежурния патрул /АП-152/ от 07 РУ-СДВР, който запазил местопроизшествието за извършване на оглед. При огледа самоличността на починалия Г. не могла да бъде установена, тъй като нямал документ за самоличност. Пристигналият в 00:47 часа екип на ЦСМП-София констатирал, че пешеходеца е починал веднага след произшествието.

Произшествието било заснето от камера за видеонаблюдение, поставена на светофарната уредба. Водачът К. бил установен в района на „Булгарплот Слатина“, където бил тестван за употреба на алкохол и наркотици, като пробите му били отрицателни.

От заключението на изготвената по делото автотехническа експертиза се установява, че мястото на удара по широчина на платното се намира на 6-7 метра в ляво от десния край на платното за движение, т.е. в лявата пътна лента, а по дължина на платното - на 24-25 метра преди линията на ориентира, считано по посока на огледа и движението на автомобила. Скоростта на т.а. „Ман“ в района на произшествието преди и по време на удара е била от порядъка на 41 км/час. Опасната зона за спиране на товарната композиция за конкретните пътни условия и скорост 41 км/ч е от порядъка на 37 метра. Осветеността от късите светлини пред автомобила е от порядъка на 55 метра. Вещото лице е изчислило, че за конкретните пътни условия при скоростта, с която се е движела товарната композиция, водачът е имал техническа възможност, бил е в състояние да спре в осветената от късите светлини зона пред влекача. Отстоянието, на което се е намирала предната част на влекача в момента на навлизането на пешеходеца на платното за движение е определена на 673 метра. Вещото лице е заключило, че от момента на навлизането на пешеходеца на платното, водачът К. е разполагал с техническа възможност да предотврати произшествието, като спре преди мястото на удара, както и че от момента, в който пешеходецът е попаднал в осветената от фаровете на влекача зона, водачът е разполагал с техническа възможност да предотврати произшествието, като спре аварийно преди мястото на удара. Като причини за настъпилото произшествие се посочват субективните действия, както на пешеходеца Г., който е навлязъл на платното за движение на място, което не е обозначено за тази цел, както и на водача К., който не е възприел и не е реагирал своевременно със спиране при възникналата опасност - намиращия се на платното за движение пешеходец. Експертите заключават още, че от техническа и професионална гледна точка при движение на фарове водачите следва да подбират скоростта си така, че да могат да спрат в осветената зона пред автомобила. Експертизата е категорична, че скоростта на товарната композиция преди произшествието и към момента на удара на пешеходеца е била от порядъка на 41 км/час и при тази скорост водачът е имал техническа възможност да спре преди мястото на удара при включени къси светлини.

При огледа и аутопсията на трупа на жертвата (мъж с неустановена самоличност, впоследствие установен чрез ДНК-експертиза като Я.С.Г.), и след лабораторните изследвания били установени следните комплекси травматични увреждания: пътно-транспортна травма; тежка съчетана травма; гръдна травма; изгаряне, кръвонасядане и охлузвания на гръдния кош в дясно; счупване на бодилестите израстъци на пети и шести гръдни прешлени; счупване на дясната лопатка; счупване на ребра от пето до осмо в дясно и от четвърто до девето в ляво до гръбначния стълб; контузия на двата бели дроба; травматичен емфизем; коремна травма; счупване на крилото на лявата хълбочна кост; кръвонасядане на тазовата мускулатура; кръвонасядане на мастната капсула на ляв бъбрек; кръвонасядане на хилуса на левия бъбрек; кръвонасядане на хилуса на слезката; травма на крайниците - дълбоко кръвонасядане на лявата предмишница; обширни разкъсно-контузни рани и отслоени рани на двете подбедрици; счупване на дясната бедрена кост в горната ѝ трета; счупване на външния кондил на лява бедрена кост; счупвания на костите на двете подбедрици; изгаряния в областта на лицето, гърба, седалището и дясното бедро. Настъпилите усложнения се изразяват в остро настъпила кръвозагуба - бледи послесмъртни петна; бледи вътрешни органи; петна на Минаков по ендокарда на сърцето; мастна емболия в белия дроб; наличие на етилов алкохол в кръвта в концентрация 4,34 ‰, която сама по себе си се изразява в тежко коматозно състояние.

От изготвената по делото СМЕ се установява, че причината за смъртта на Я.С.Г. е тежката съчетана травма, с настъпилата като усложнение остра кръвозагуба и мастна емболия. Установените травматични увреждания са получени приживно от действието на твърди тъпи предмети, като морфологията им добре предполага да са получени от притискане между такива и добре отговаря да са получени при прегазване от автомобил. Между установената тежка съчетана травма и настъпилата смърт е налице пряка и

непрекъсната причинно-следствена връзка.

От заключението на изготвената по делото ДНК-експертиза по безспорен начин се установява, че трупът е на лицето Я.С.Г., тъй като представената за изследване кръв от жертвата, сравнена с ДНК профила на майка му - свид. Х. Г. Р., показва, че тя е негова биологична майка.

От заключението на изготвената по делото дактилоскопна експертиза се установява, че дактилоскопните следи на жертвата са годни за сравнително изследване и идентификация и са идентични с тези на Я.С.Г., ЕГН *****, снети във връзка с полицейска регистрация на 12.06.2013 г.

По доказателствата:

Описаната в обвинителния акт фактическа обстановка съдът прие за установена въз основа на направеното по реда на чл. 371, т. 2 от НПК самопризнание на фактите по обвинителния акт от подсъдимия, подкрепено от събраните в досъдебното производство доказателства, закрепени в писмените доказателства и гласните и писмени доказателствени средства и способите за събиране и проверка на доказателствен материал, проверени от съда при постановяване на определението му по чл. 372, ал. 4 от НПК, а именно: показанията на свидетелите Х. Г. Р., В.Н., Л.Н., обяснения на подс. М. К.; констативен протокол № К-74, протокол за оглед на местопроизшествие от 22.04.2022 г. с приложен фотоалбум, скица на местопроизшествието към протокола за оглед от 22.04.2022 г., протокол за оглед на т.а. „Ман“ с рег. № ***** с полуремарке марка „Шмитц-СЦБ СЗБ“ с рег. № ***** с приложен фотоалбум; констативен протокол № К-198 от 22.04.2022 г.; протокол за доброволно предаване на един брой разпечатка от дигитален тахограф, поставен във влекач с рег. № ***** от 21-22.04.2022 г.; протокол за отговорно пазене на вещи; протокол за вземане на образци за сравнително изследване; справка за съдебномедицинска аутопсия; експертните заключения на съдебномедицинската експертиза на труп № 364/2022 г., на СХЕ № А-386/2022 г., на СХЕ № Т-386/2022 г., на автотехническа експертиза, съдебномедицинска експертиза за идентификация чрез ДНК – анализ № 58/2022 г., протокол № 73-Ф/2022 г. за изготвена видеотехническа експертиза, както и от останалите доказателствени материали, събрани в хода на съдебното производство относно личността на подсъдимия, включително справка за съдимост на подсъдимия.

Съдът намира, че всички гласни и писмени доказателствени средства и писмените доказателства по делото са непротиворечиви и в пълнота изясняват фактическата обстановка по делото, като подкрепят направеното от подсъдимия признание на описаните в обстоятелствената част на обвинителния акт фактически положения.

В посочената доказателствена съвкупност не фигурират писмени и веществени доказателства и гласни и писмени доказателствени средства и способности за доказване, които да не са относими към предмета на доказване по наказателното производство.

С оглед разпоредбата на чл. 373, ал. 3 от НПК, съдът е задължен в мотивите на присъдата си да приеме за установени обстоятелствата, изложени в обвинителния акт, като се позове единствено на направеното самопризнание и на доказателствата, които го подкрепят. В настоящия случай липсват гласни, писмени и веществени доказателства, които да обективират каквото и да било съществено противоречие с изложените в обстоятелствената част на обвинителния акт факти, поради което не се налага и обсъждане на доказателства по реда на чл. 305, ал. 3, изр. 2, вр. чл. 374 от НПК. Всички събрани и проверени в хода на досъдебното производство доказателства – свидетелски показания, писмени доказателствени средства – протоколи за оглед на местопроизшествието със скици към тях и изготвени фотоалбуми, писмени доказателства и заключения на изготвените в хода на досъдебното производство експертизи, подкрепят еднопосочно и безпротиворечиво изложената фактическа обстановка.

По тези причини съдът прие за установена по категоричен и несъмнен начин фактическата обстановка, описана в обвинителния акт и намери, че следва именно въз основа на нея да гради своите правни изводи.

От правна страна:

При така изложената фактическа обстановка, съдът установи, че с деянието си подсъдимият М. К. е осъществил състава на престъплението по чл. 343, ал. 1, б. „в“, вр. чл. 342, ал. 1, пр. 3 от НК, като от обективна страна, при управление на товарен автомобил с ремарке, е нарушил правилото за движение, визирано в разпоредбата на чл. 20, ал. 2 от ЗДвП, и е причинила смъртта на Я.С.Г..

На първо място, подсъдимото лице е управлявало моторно превозно средство – влекач марка „Ман“ с рег. № ***** с полуремарке марка „Шмитц-СЦБ СЗБ“ с рег. № *****. Управлението се е състояло във въздействие от страна на подс. К. върху механизмите на управление на превозното средство, чрез непосредствено манипулиране с тях, следствие което го е поддържала в режим на движение в гр. София, на ул. „*****“, в района на № 4А - бензиностанция „К.“, с посока на движение от бул. „Шипченски проход“ към бул. „Цветан Лазаров“. На следващо място, подсъдимият е осъществил изпълнителното деяние, като при управлението на моторното превозно средство е нарушил правилата за движение - нормата на чл. 20, ал. 2 от ЗДвП. Нарушението се е изразявало в това, че независимо, че от момента на навлизането на пешеходеца на платното, водачът К. е разполагал с техническа възможност да предотврати произшествието, като спре преди мястото на удара и независимо, че от момента, в който пешеходецът е попаднал в осветената от фаровете на влекача зона, водачът е разполагал с техническа възможност да предотврати произшествието, като спре аварийно преди мястото на удара, той не го е сторил и по този начин е извършил престъпление по чл. 343, ал. 1, б. "в", вр. чл. 342, ал. 1, пр. 3 от НК.

Налице е и изискуемата се от закона пряка, непосредствена и непрекъсваща причинно – следствена връзка между нарушението на правилата на движение и настъпилия съставомерен резултат. В настоящия случай по категоричен начин е установено, че вследствие на нарушението е настъпило пътнотранспортното произшествие, тъй като при спиране на превозното средство от страна на подсъдимия в момента, когато е възникнала опасността - ударът е бил предотвратим. Действително с предприемане на пресичане на пътното платно на място, което не е било предназначено за пресичане на пешеходци, пострадалият Я. Г. е извършил нарушение на правилата за движение и навлизайки на пътното платно, по което се е движел управляваният от подсъдимия товарен автомобил, което не оневинява подсъдимия, с оглед на допуснатото в предходния момент нарушение на правилата за движение, а именно несъобразяване с предписаните в чл. 20, ал. 2 от ЗДвП изисквания.

При нормална мобилизация на вниманието на подсъдимия и при положение, че бе видял лежащия на пътното платно пешеходец, той е следвало незабавно да намали скоростта и да спре, тъй като в противен случай би се стигнало до ПТП.

Подсъдимият не е изпълнил това си задължение, не е намалил скоростта в първия възможен за това момент, респективно не е спрял навреме, тъй като не е проявил нужното за водач на МПС внимание да следи за всеки елемент от пътната обстановка и за всяко изменение в нея и поради това, че не е видял своевременно пресичащия и паднал на пътното платно пострадал.

В случай, че подсъдимият бе видял навреме пострадалия, каквато обективна възможност той е имал, и при изпълнение на задължението по чл. 20, ал. 2 изр. 2 ЗДвП, удар не би настъпил.

От субективна страна, деянието е извършено от подс. К. виновно, при форма на

вината непредпазливост, по смисъла на чл. 11, ал. 3, пр. 1 от НК. Подсъдимият не е предвиждал настъпването на общественноопасните последици, но е бил длъжен и е могъл да ги предвиди. За него, като водач на моторно превозно средство, е съществувало задължението за спазване на правилата за движение. Умишлено е пренебрегнал основно такова задължение, а именно това да избере скорост на движението, която да е съобразена с атмосферните условия, с релефа на местността, със състоянието на пътя и на превозното средство, с превозвания товар, с характера и интензивността на движението, с конкретните условия на видимост, за да бъдат в състояние да спре пред всяко предвидимо препятствие, респ. да намали скоростта и в случай на необходимост да спре, когато възникне опасност за движението. Нарушавайки по този начин задължението си, същият е станал причина за настъпилото пътно транспортно произшествие, довело до съставомерния резултат. Подсъдимият е бил длъжен и е могъл да предвиди, че ако не спре своевременно при възприемането на намиращата се пътното платно опасност, е възможно да реализира пътно – транспортно произшествие и така да причини смърт за някой/и от участниците в движението.

Гореизложеното обосновава извода на съда, че подсъдимият е осъществил, от обективна и субективна страна, състава на престъплението, за което е предаден на съд.

По наказанието:

За престъплението по чл. 343, ал. 1, б. „в“, вр. чл. 342, ал. 1, пр. 3 от НК, извършено от подс. М. К. е предвидено наказание лишаване от свобода от две до шест години. При определяне на наказанието, съдът на първо място съобрази разпоредбата на чл. 373, ал. 2, пр. 2 от НПК, задължаваща го, ако постанови осъдителна присъда в случаите на чл. 372, ал. 4 от НПК, да определи наказанието при условията на чл. 58а от НК. Съобразно тази норма, индивидуализацията на наказанието се извършва според общите правила, след което се редуцира с една трета. Също така, в ал. 4 на същата правна норма алтернативно е предвидена възможността за приложение на чл. 55 от НК, ако едновременно са налице и условия за редуциране на наказанието, и за прилагане на чл. 55 от НК, при положение, че последното е по-благоприятно за дееца.

Като отегчаващо отговорността на подсъдимия обстоятелство съдът отчита единствено извършването на деянието при осъществяване от подсъдимия професионална дейност като водач на товарен автомобил, каквато, според настоящия съдебен състав, изисква по-висока степен на дисциплинираност на упражняващите я водачи.

Като смекчаващи отговорността на подсъдимия обстоятелства съдът отчита чистото му съдебно минало, добрите характеристични данни, обстоятелството, че през последните около 20 г. не са му налагани административни наказания за извършени от него нарушения на правилата на ЗДвП, обстоятелството, че е трудово зает, липсват каквито и да било доказателства за извършени от него противообществени прояви, за които да са били образувани наказателни производства. Съдът счита, че е налице и изключително по своя характер смекчаващо отговорността на подсъдимия обстоятелство, каквото се явява обстоятелството, че причината за настъпилото ПТП е и поведението на пешеходеца, при който било констатирано наличие на етилов алкохол в кръвта в концентрация 4,34 ‰, която сама по себе си се изразява в тежко коматозно състояние, обстоятелството, че към момента на настъпване на ПТП същият вече е бил паднал и е лежал на пътното платно. При така отчетеното съдът прие, че са налице достатъчно основания за определяне на наказанието на подсъдимия М. К. по реда на чл. 55, ал. 1, т. 1 от НК, а именно под предвидения за престъплението минимум. Съдът счита, че приложението на чл. 55, ал. 1, т. 1 от НК се явява по-благоприятно за подсъдимия по смисъла на чл. 58а, ал. 4 от НК от приложението на чл. 58а, ал. 1 от НК, доколкото при определяне на наказанието по реда на последната разпоредба, с оглед на констатираните отегчаващи обстоятелства не е безусловно налагането на наказание под предвидения за престъплението минимум, каквото изисква приложението

на чл. 55 от НК. Разпоредбата на чл. 55, ал. 1, т. 1 от НК се явява по-благоприятна, доколкото предвижда определяне на наказанието под предвидения в закона минимум. От друга страна разпоредбата на чл. 55, ал. 3 от НК предвижда и възможност да не бъде наложено по-лекото наказание, което законът предвижда наред с наказанието лишаване от свобода. Същевременно съгласно разпоредбата на чл. 58а, ал.1 от НК наказанието се определя по общите правила с възможност за редукия с 1/3, затова съдът предварително прецени наличието на многобройни или изключителни смекчаващи отговорността обстоятелства, като намери, че са налице предпоставките за определяне на наказанието на подс. М. К. по правилата на чл. 58а, ал. 4 от НК.

С оглед изложеното, при отчетените смекчаващи и отегчаващи обстоятелства, съдът счете, че на подсъдимия при условията на чл. 55, ал.1, т. 1 от НК следва да бъде наложено наказание лишаване от свобода за срок от една година и три месеца. Така наложеното наказание не следва да бъде изтърпявано ефективно, доколкото целите по чл. 36 от НК не изискват непременно това. Чистото съдебно минало на дееца и размерът на наложеното наказание (ненадвишаващо три години) очертават формалните предпоставки, визирани в посочената правна норма. За поправянето и превъзпитанието на подсъдимото лице не се налага същото да бъде изолирано от обществото, чрез постановяване на ефективно изтърпяване на така определеното наказание лишаване от свобода. В подкрепа на този извод на съда се явяват данните за личността на подс. К. и социалното му битие, разкриващи го в положителна светлина, както и обстоятелството, че се касае за непредпазливо извършено престъпление, независимо че в резултат от последното е налице много тежък вредоносен резултат – отнет е човешки живот. За да се изпълнят целите на специалната и генералната превенция в този случай не е необходимо оказване на въздействие от по-интензивен тип чрез вдвояването на подсъдимия в място за лишаване от свобода. Видно от изразеното искрено съжаление, подсъдимото лице осъзнава тежестта на последиците от стореното, към което има действително критично отношение. Това, заедно с изложеното по-горе, обосновава извод, че за постигането на целите на наказанието и предимно за поправянето на подсъдимото лице не е необходимо то да изтърпи ефективно наложеното му наказание, което обуславя прилагането на института на условното осъждане, като законосъобразно и справедливо решение, още повече, че ефективно изтърпяване на определеното наказание лишаване от свобода е законосъобразно само при положение, че в противен случай не биха се постигнали цените на наказанието. С оглед това съдът намери, че следва да определи изпитателен срок в размер на три години, за който да бъде отложено изтърпяването на наказанието.

На следващо място не следва да бъде наложено предвиденото в чл. 343 г от НК наказание лишаване от право на подсъдимия да управлява моторно превозно средство, тъй като са налице основанията за прилагане на чл. 55, ал. 3 от НК, доколкото налагането на основното наказание е достатъчно за да осигури необходимото поправително и възпитателно въздействие върху подсъдимия с оглед на бъдещото му поведение като водач на моторно превозно средство. В тази насока съдът отчете и обстоятелството, че подсъдимият работи като шофьор и на практика лишаването от права по чл. 37, ал. 1, т. 7 НК на практика би го лишило от възможността да получава трудови доходи и в крайна сметка от препитание.

Съдът прие, че разпоредбата на чл. 343г НК (която е израз на законодателна техника) не изключва приложението на общата такава на чл. 55, ал. 3 от НК и съдът разполага с правомощие да прецени дали са налице предпоставките за прилагане на предвидената в закона възможност да не бъде наложено по-лекото наказание, което законът предвижда наред с наказанието лишаване от свобода, а именно наказанието лишаване от права по чл. 37, ал. 1, т. 7 НК.

Вземайки предвид всички посочени по-горе обстоятелства, съдът намира, че така

определеното наказание е справедливо и съответно на обществената опасност на конкретните деяние и деец, отговаря в най-пълна степен на изискванията на наказателната репресия и на принципите на българското наказателно законодателство, както и в пълна степен би изпълнило визираните в чл. 36 от НК цели на генералната и на специална превенция, като същевременно определянето му по правилата, посочени в закона не се явява несъразмерно и се явява достатъчно за осигуряване поправянето и превъзпитанието на подсъдимия и оказване на предупредително въздействие върху него и върху останалите членове на обществото.

По разноските:

С оглед признаването на подсъдимия за виновен в извършване на престъплението, за което му е повдигнато обвинение, подс. К. бе осъден да заплати в полза на Държавата и по сметка на СДВР направените по делото разноски за експертизи в размер на 3 625,04 (три хиляди шестстотин двадесет и пет лева и четири стотинки) лева, на основание чл. 189, ал. 3 от НПК, както и пет лева за служебно издаване на изпълнителен лист, на основание чл. 190, ал. 2 от НПК, по сметка на Софийски градски съд.

Така мотивиран, съдът постанови присъдата си по НОХД № 565/2023 г. по описа на СГС - НО, 9-ти състав.

ПРЕДСЕДАТЕЛ : .....